

ဓမ္မအသိဖြင့် အကျိုးရှိရှိနေမည်

အမှတ်စဉ်(၃)

ဘဝအသွင်ကို ဓမ္မအမြင်ဖြင့် ရှုကြည့်ခြင်း

အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ
အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ (Ph.D)

အမှာစာ

ဤစာအုပ်ငယ်သည် ၂၀၀၇-ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း၊

ဗဟန်းမြို့နယ်အတွင်းရှိ မင်္ဂလာဈေးဓမ္မာရုံ၌ "ဘဝ အသွင်ကို ဓမ္မအမြင်ဖြင့် ရှုကြည့်ခြင်း" ခေါင်းစီးဖြင့် ဟောကြားအပ်သော တရားတော်ကို အသံမှ စာအုပ်သို့ ပြောင်းလဲကာ တည်းဖြတ်ရေးသားအပ်သော စာအုပ် ဖြစ်သည်။

ဤတရားသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ဓမ္မဒွေသ (၄)ပါးပင် ဖြစ်သည်။

ဓမ္မိမနိကာယ်မှ ရဋ္ဌပါလသုတ်၌ မူရင်း ကို ဖတ်ရှုလေ့လာနိုင်ပေသည်။

ရဋ္ဌပါလသုတ်၌ ပါရှိသော ဓမ္မဒွေသ ၄-ပါးကို ရှင်းလင်း ဟောကြားထားသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ တရားဓမ္မသည် အမှန်အတိုင်း

ထုတ်ဖော်ဟောကြားအပ်သည့် "သွာက္ခာတ" ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏ ။

မှန်ကန်စွာ ဟောထားသည်ကို ဟောထားသည့် အတိုင်း

လက်တွေ့ကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် သိနိုင်သောကြောင့် "သန္နိဋ္ဌိကော" ဟု ဆို၏ ။

ကိုယ်တိုင် သိနိုင် မြင်နိုင်သည့်အတိုင်း သိမြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

ချက်ချင်း အကျိုးခံစားရသဖြင့် "အကာလိကော" ဟု ဆို၏ ။

"တကယ်လုပ် အဟုတ်ဖြစ်" ခြင်းကြောင့် "လာလေ လုပ်ကြည့်ပါလား"

ဟု ဖိတ်ခေါ်တိုက်တွန်းထိုက် သော တရားမျိုးဖြစ်သည့်အတွက် "ဧဟိပဿိကော"

ဟု ဆိုသည်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ လုပ်ရမှာမဟုတ်ဘဲ စွဲမြဲစွာ နှလုံးသားထဲ သိမ်းထား

ထည့်ထား ဆောင်ထားရမည့် တရားမျိုး ဖြစ်သည့်အတွက် "ဩပနေယျိကော" ဟု

ဆို၏ ။

စိတ်ထဲ နှလုံးထဲ ရောက်နေပြီဆိုလျှင် ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ ဓမ္မရသ၊

ဝိမုတ္တိရသ ခံစားရမှာ သေချာပေသည်။ သို့အတွက် "ပစ္စတ္တံ ဝေဒိတဗ္ဗော ဝိညူဟိ"

ဟု ဆို၏။

မြတ်ဗုဒ္ဓ ဒေသနာတော်သည် မှန်ကန်၏၊ တိကျ၏၊ လေးနက်၏။

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တရားကိုဟောရာ၌ မိမိ၏ အတွေး အယူအဆများက ဒေသနာတော် မူရင်းကို မညစ်ထေးစေရန် အထူးသတိပြု၍ ဟောကြားသင့်ပါသည်။

ဓမ္မအသိဉာဏ်ဖြင့် တရားကို ကိုယ်တိုင်သိရှိပြီး ဓမ္မရသ၊ ဝိမုတ္တိရသ ခံစားနိုင်ကြပါစေ။

ဓမ္မအသိ ရှိလျက်နေမည်။

အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ

*

ဘဝအသွင်ကို ဓမ္မအမြင်ဖြင့် ရှုကြည့်ခြင်း

လူတိုင်းလူတိုင်း ဘဝတစ်ခုစီ ရရှိထားကြလို့ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ ကိုယ်စီ ဘဝကလေးတွေ ရှိနေကြတယ်။ သို့သော် ဘဝနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အမြင်ချင်း မတူကြပေဘူး။ တချို့က ဘဝကို ပျော်စရာလို့ မြင်ကြတယ်။ တချို့က ဘဝကို ငြီးငွေ့ စရာလို့ မြင်ကြတယ်။

ဘဝမှာ အဆင်ပြေနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက "အေး၊ တို့ ရထားတဲ့ ဘဝဟာသာတောင့်သာယာရှိတယ်၊ အင်မတန်မှကောင်းတယ်လို့ ဘဝကို အကောင်းမြင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိသလို ဘဝမှာ အဆင်မပြေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကျတော့ "အို ... ဘဝကြီးကလည်း ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းလိုက်တာ" တဲ့၊ ဒီလိုဘဝကနေ ထွက်ပြေးချင်တဲ့ စိတ်တွေ ပေါ်လာလောက်အောင် ဘဝကို စက်ဆုပ် ရွံမုန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ရှိတယ်။ ဒီလို ဘဝနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ အမြင်အမျိုးမျိုး ရှိကြတယ်။

ဘဝကို ကောင်းတယ်၊ သာယာတယ်၊ လှပတယ် လို့ မြင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တစ်မျိုး၊ ဘဝကို အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်တယ်လို့ မြင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တစ်မျိုးတဲ့။ အေး၊ ထိုနှစ်မျိုးစလုံးရဲ့ အမြင်တွေဟာ သေချာစဉ်းစားကြည့်လို့ရှိရင် ဓမ္မအမြင်နဲ့မြင်တဲ့ အမြင်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဘဝကို လှတယ်၊ ပတယ်၊ သာယာတယ်၊ ပျော်စရာကောင်းတယ်လို့ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်တိုင်းလုပ်တိုင်း ဒီထက်ကောင်းတဲ့ဘဝကို မျှော်လင့်တောင့်တပြီးတော့ ကောင်းသထက် ကောင်းတဲ့ ဘဝကို

ဆုတောင်းပြီးတောင် ယူကြတယ်နော်။ အင်မတန် တိုတောင်းတဲ့ ဘဝကလေးတောင်မှ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်များက ဘဝဟာ အင်မတန်တိုတယ်၊ ရနိုင်သမျှ ပျော်ပျော်ကလေးနေရမယ်၊ ပျော်ပျော်နေ သေခဲလို့ ဆိုပြီးတော့ ဘဝမှာ အပျော်ရှာပြီးတော့ အကောင်း ဘက်က တွေးနေကြတယ်။

အနောက်တိုင်းကလူတွေ ပြောလေ့ရှိကြတယ်၊ Life is too short. Enjoy yourself. ဘဝကလေးဟာ တိုတိုလေးပဲ၊ ပျော်ပျော်နေပါတဲ့။ ဘုန်းကြီးတို့ အမေရိကမှာနေတုန်းက The Love Boat ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ကား ကြည့်ဖူးတယ်။ အဲဒီ မှာ အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတွေ ဘာမှ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိတော့ ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ပြီး အပျော်ရှာတဲ့အကြောင်းကို ရိုက်ထားတဲ့ ဇာတ်ကားတစ်ကား ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ဇာတ်ကားထဲမှာ သင်္ဘောကြီးကို စီးပြီးတော့ စိတ်ပျော်ရွှင်မှုကို ရှာကြတယ်။ သင်္ဘောကြီးပေါ်မှာ နေတုန်းကတော့ အလွန်ပျော်ကြတယ်။ ပြန်လည်ရောက်လာလို့ သင်္ဘောကနေ ဆင်းကြတဲ့အခါမှာ အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတွေ မျက်ရည် စက်လက်နဲ့ ဝမ်းနည်းပမ်းနည်း ငိုယိုကြတာကို တွေ့ရတယ်။

လောကကြီးမှာ ပျော်စရာရာပေမယ့်လို့ ပျော်စရာ ချည်းတွေတာ မဟုတ်ဘူး။ အကောင်းထင်ပြီးတော့ ရှာပေမယ့်လို့ အကောင်းချည်းတွေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘဝဆိုတာ အကောင်းအဆိုး ရောနေတာ၊ ကောင်းတဲ့ အကွက်ကလေးတွေ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ လူတွေဟာ ဘဝကြီးမှာ ပျော်နေကြတာပေါ့။ ဘယ်အရာပဲဖြစ်ဖြစ် အကောင်းရှိသလို အဆိုးလည်းရှိတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ဗုဒ္ဓစာပေမှာ 'အဿာဒ' နှင့် 'အာဒီနဝ' ခွဲခြား ဖော်ပြလေ့ရှိတယ်။ လောကမှာ ကျေနပ်စရာ၊ ကြိုက်နှစ်သက်စရာ၊ ပျော်ရွှင်စရာ၊ စွဲမက်စရာ attractive ဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒါကို 'အဿာဒ' enjoyment လို့ ခေါ်တယ်။ ဘဝမှာ ကြိုက်နှစ်သက်စရာတွေ ရှိတယ်၊ ဘဝကို အကြောင်းပြုပြီးတော့လည်း ပျော်ကြတယ်၊ ချမ်းသာသုခတွေ ရကြတယ်၊ အဆင် ပြေနေတဲ့ ဘဝမှာဆိုလို့ရှိရင် ပျော်လို့ ရွှင်လို့၊ ဒါ ဘဝရဲ့

သာယာမှုကလေးတွေပေါ်နေရုံ။ ဒါကို အသာဒလို့ ခေါ်တယ်။

အဲဒီ သာယာမှုလေးတွေဟာ ထာဝရလား ဆိုတော့ ထာဝရမဟုတ်ဘူး။ ခဏကလေးပဲ။ မတည်မြဲဘူး။ ယခု ပျော်ရွှင်စရာတွေပေမယ့် တော်ကြာ ပျော်ရွှင်စရာတွေ ကုန်ဆုံးသွားတာရှိတယ်။ အဲဒါက ကျေနပ်စရာ မကောင်းတဲ့အချက်ပဲ။ အာဒီနဝ unsatisfactoriness လို့ ခေါ်တယ်။

လောကမှာ သတ္တဝါတွေ ပျော်ပြီးရင်း ပျော်နေ ကြတာ ဘဝမှာ ပျော်စရာရှိလို့သာ ပျော်နေကြတာ။ မျက်စိက အဆင်းအာရုံလေးကို ကြည့်ပြီးတော့ ပျော်ရွှင်မှုကို ရှာကြတယ်။ နားက သာယာတဲ့ အသံ ကလေးကို နားထောင်ပြီးတော့ ပျော်ရွှင်မှုကို ရှာကြ တယ်။ နှာခေါင်းက မွှေးကြိုင်တဲ့ အနံ့ကလေးကို နမ်းရှူပြီးတော့ ပျော်ရွှင်မှုကို ရှာကြတယ်။ လျှာက ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ အရသာလေးကို ခံစားပြီးတော့ ပျော်ရွှင်မှုကို ရှာကြတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကလည်းပဲ သာယာတဲ့ အထိအတွေ့ကလေး တွေကို ထိတွေ့ ပြီးတော့ ပျော်ရွှင်မှုကို ရှာကြတယ်တဲ့။ ဘဝကို အရင်းအနှီးပြုပြီးတော့ ကြိုက်နှစ်သက်စရာတွေ၊ ပျော်ရွှင်စရာတွေ ရကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဘဝကြီးကို ပျော်စရာလို့မြင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်။

အေး တချို့ကတော့ ဘဝကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဆင်မပြေကြဘူး။ နေရေးထိုင်ရေးလည်း အဆင်မပြေဘူး၊ စားရေးသောက်ရေးလည်း အဆင်မပြေဘူး။ ဒုက္ခသုခတွေ ရောနေတဲ့ ဘဝကြီးထဲ ရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့ အဲဒီ ဘဝကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု မရရှိတော့ ဘဝကြီးကနေ ထွက်ပြေး ချင်တဲ့စိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်မှု suicide လုပ်ပြီးတော့ လက်ရှိဘဝက ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘဝကို ငြီးငွေ့စရာကြီး၊ စိတ်ပျက် စရာကြီးလို့မြင်တယ်။ အဲဒီ အမြင်နှစ်မျိုးရှိရာမှာ အကောင်းမြင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို optimist လို့ ခေါ်တယ်။ အဆိုးမြင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ pessimist လို့ ခေါ်တယ်။

